

Jndtægtskilder for Statskassen. Dette sidste vilde ganske vist være en Omvej, at staffe flere Penges ind i Statskassen, for atter at udbetale dem til Kommunerne, men jeg skønner ikke rettere, end at en af disse to Ting er nødvendig. Jeg skal fremdeles minde om, at vi i Mar. naar Frihavnen bliver aabnet, taber en Million paa Skibsafgiften, og at der, hvis jeg ikke huffer fejl, til næste Mar eventuelt vil være at udrede af Statskassen en Million i yderligere Tilskud til Alderdomsforsørgelsen, og til at opveje denne Jndtægts-Medgang og Udgifts-Forsørgelse have vi ikke andet at paaregne end de 3 Kroners Forhøjelse af Vskatten, som vi finansielt set lige saa godt kunde stryge; i alt Fald er der ingen Tvivl om, at det finansielle Resultat vil blive heldigere, hvis vi ikke forhøje Vskatten med de fulde 3 Kr., men med et mindre Beløb. Efter min Opfattelse er altsaa vore Finansiers Silling ikke saadan, at vi med No kunde vedtage en Foranstaltning som den her foreslaaede, hvis den skulde være varig og normal. Noget anderledes stiller Forholdet sig derimod for mig, naar Forholdet er det, at vi i Virkeligheden ikke ere Herrer over Finansloven og Statskassen, og vi derfor lige saa gerne kunne anvende det forventede Overskud til at udbetale til Kommunerne som lade det blive liggende i Statskassen. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at der vel nok for et enkelt Mar uden Støde kan undværes 2½ Mill. Kr. Men det forekommer mig, at, naar man vil gøre et saadant Skridt, da maa alle Landets Kommuner have et rimeligt Krav paa at blive delagtige i en saadan Udbetaling. At Ideen til dette Forslag oprindelig er udgaet fra den saakaldte Agravbevægelse, eller at Forslaget er fremkommet under Paavirkning af denne Bevægelse, vide vi meget vel. Ingen kan heller fortænte de Herrer Agravere i, at de nærmest tale for og anbefale det, der har Interesse for det Samfundslag, de repræsenterer, det kan man ikke bebrejde dem. Derimod ere vi her i Rigsdagen kaldede til at tage et videre og mere almindeligt Syn paa Tingene, og der foreligger intet som helst, der i et Forhold som dette vilde kunne berettige til at begunstige den ene Del af Befolkningen fremfor den anden. Naar man virkelig har et Overskud paa Finansloven, som man vil udbetale til Landets Kommuner, da synes det mig et uafviseligt Retfærdighedskrav, at alle Landets Indbyggere, saa vel Bybefolkningen som Landbefolkningen, der alle have bidraget til at frembringe dette Overskud, ogsaa blive delagtige deraf. Jeg har da ved det An-

dringsforslag, jeg har stillet, foreslaaet en Fordelingsmaade, som efter Omstændighederne synes mig at være billig, idet jeg foreslaar at eftergive eller tilbagebetale ¼ af de direkte Skatter. Den Fordelingsmaade, man herved vil benytte, tør i alle Tilfælde siges paa ingen Maade at være til særlig Gunst for Byerne. Fjerdedelen af de direkte Skatter vil udgøre omtrent 2,450,000 Kr., og efter den i mit Forslag angivne Norm vilde heraf omtrent 1,860,000 Kr. tilfalde Landkommunerne, 330,000 Kr. Rjøshavn og 260,000 Kr. de øvrige Købstæder, det vil sige, at ud af hele Beløbet vilde Landkommunerne faa 76 pCt. og Byerne 24 pCt. Naar jeg sammenligner disse Procenttal med Folkemængden, var Forholdet i 1890 det, at Landbefolkningen udgjorde 69½ pCt. og Bybefolkningen 30½ pCt., altsaa i Forhold til Folketallet vilde Landkommunerne herefter faa betydeligt mere end Byerne. Vilde man vælge de kommunale Skatter som Basis for Fordelingen, er Forholdet det, at af samtlige kommunale Skatter i Femaalet 1885—89 udredede Rjøbenhavn og Købstæderne i Forening over 37 pCt., og Sogne- og Amts-kommunerne tilsammen omtrent 63 pCt., altsaa fra dette Synspunkt betragtet vilde Landkommunerne blive endnu mere begunstigede, og Bybefolkningen vilde faa væsentlig mindre, ikke mere, end der tilkom dem. Den ærede Ordfører fremhævede, forekommer det mig, som et Moment, der skulde tale til Gunst for alene at udbetale et saadant Bidrag til Landkommunerne, at Byerne have en Begunstigelse gennem Toldloven, idet Toldbeskyttelsen væsentlig kommer Bybefolkningen til gode, medens derimod den Byrde, som Beskyttelsen medfører, i højere Grad hviler paa Landbefolkningen. Jeg maa dog minde om, at en Forening, af hvilken det ærede Medlem har været et fremragende og meget virksomt Medlem, den saakaldte Toldreformforening, atter og atter har gjort gældende, at det kun er et forsvindende Mindretal, i alt Fald et forholdsvis meget ringe Mindretal af Erhvervsgræne, ogsaa i Byerne, som i Virkeligheden have Gavn af Beskyttelsen, en Betragtning, som jeg tror er rigtig. Det synes mig derfor, at det er dobbelt ubilligt, at de ubeskyttede Erhvervsgræne i Byerne, der ligesom Landbruget kun have at hvide Bidrag i Anledning af Toldbeskyttelsen og ingen Fordel have derved, at de her skulle stilles ugunstigere end Landbefolkningen. I øvrigt skal jeg ikke udtale mig nærmere om Lovforslaget, jeg skal indstrænke mig til disse Bemærkninger.

Men jeg har til sidst at tilføje et Par